

WENDY FRANCIS

Swised külalised

Romaan

Originaali tiitel:
Wendy Francis
Summertime Guests
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-ile. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kersti Carsten
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Wendy Francis
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E11406821
ISBN 978-9949-82-838-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

„Suvine pärestlõuna – suvine pärestlõuna; minu jaoks on need alati olnud kaks kõige kaunimat sõna.“

- Henry James

„Süüdimatud inimesed on alati kõige väsitavamad.“

- George Eliot, „Middlemarch“

The Boston Globe

6. aprill 2021

Meresõitja hotell avab talvise renoveerimise järel jälle ukсед

Bostoni legendaarne Meresõitja hotell, mis on olnud novembrikuust peale laialdasteks renoveerimistöödeks suletud, avatakse sel kevadel uuesti. 1886. aastal asutatud hotell on kaua olnud üks Bostoni uhkeimaid pärleid, seda on väisanud rahvusvahelised diplomaadid, Hollywoodi staarid ja New Englandi intellektuaalid. Nüüd on see vaatamisväärsus uue juhataja Jean-Paul Savanti käe all saanud moodsa ilme, säilitades samal ajal oma ajaloolise elegantsi. Tamme puust fuažeed ilmestavad uued linase polstriga diivanid ning maja ümbritsev terrass (ajatu lemmik) uhkustab värsked valge värvikuue ja mugavate uute lamamistoolidega. Külalistoad on sisustatud soojades sinistes ja beežides toonides, luues mulje, et hõljud taevas ja vaatad alla sätendavale lahele.

Savanti sõnul: „Meie eesmärk oli säilitada ajaloolised jooned, mis on nii paljudele meie klientidele aastatega tuttavaks ja armsaks saanud, ajakohastades majutuse samal ajal vastavalt tänapäevastele ootustele hotellimugavuste osas.“ Ehk tuleb elegantsete detailide – nagu näiteks igas toas leiduvad värsked lilled – eest tänada Savanti Prantsuse päritolu? Aga mis iganes tema saladus ka poleks, igal juhul see töötab.

Reede, 11. juuni 2021

ÜKS

Riley poleks ju üldse saanud ette näha, mis hiljem juhtub. Keegi ei oleks. Sest kui sa oled parasjagu Bostoni ühes peenemas hotellis oma pulmapeo jaoks menüüd degusteerimas, püüdes krabi-koogikeste ja vähi-*quiche'* ide vahel valida, ei tule keegi selle peale, et midagi halba võiks juhtuda. Või siis vähemalt väidab Riley hiljem endale niimoodi. Miks teda – ega kedagi teist – ei saaks selles kohe kuidagi süüdistada.

Ent sel hetkel istub Riley akna all laua taga, kuulates poole kõrvaga tulevast ämma ja rüübates samal ajal peiulille karva *gazpacho'*t. Mingi jutt seoses sellega, kas väliterrassi saab tantsupõrandana kasutada, kui ilm juhtub soodne olema. Kui Rileyl palutaks hinnata ta huvi tema enda pulma planeerimise vastu, kuulutaks ta selle parimal juhul lahjaks. Tema ainus nõue on, et tema ja Tom abielluksid juulis – ja et lilled oleksid kahvaturroosad pojengid Vahvatest Vardest, lillepoest, kus ta on viimased kolm aastat töötanud.

Tom oli olnud see, kes pakkus pulmapeoks välja Seaport Districti, Bostoni uue tärkava populaarsusega linnaosa, ning Riley oli rõõmuga nõus olnud. Külalistel on sinna lihtne pääseda ja asukoht on imekaunis, vaatega nii linnale kui ka merele. Lisaks veel lootus

saada värskaid mereande – peaaegu võimatu soov, kui nad oleksid abiellunud Riley kodulinnas Lansingis Michigani osariigis, kus kõik oli merest lootusetult kaugel.

Agasellega ei olnud ta arvestanud, et Tomi ema tahab olla nii, noh, *kaasatud*. Ehk on asi selles, et Riley enda ema oli mõne lühikese aasta eest surnud ja nii tunneb Marilyn kohustust tema ema asemele asuda. Pensionile jäänud õpetajast ämm tervitab iga uut päeva ikka veel lärmakate teise klassi õpilaste jaoks sobiva energiaga, aga nüüd tundub, et ta suunab seda hoogu hoopis oma poja naitumisse. Alguses oli Riley olnud tänulik, aga nüüd, istudes ja kuulates, kuidas hotelli koordinaator üha Meresõitja rikkalikust ajaloost heietab, hakkab talle tunduma, nagu oleks ta Disneylandis ühes neist kohutavatest lõpututest järjekordadest atraktsioonile, kuhu ta tegelikult eriti minna ei tahagi.

Riley teab väga hästi, et Meresõitja on üks ihaldatumaid pulmade korraldamise kohti, eriti värsket uuenduskuuri arvestades. Pole mingi saladus, et New Englandi glamuurseimad ja moekaimad igatsevad siin peatuda ja et Meresõitja luksuslikud toad on tavaliselt mitu kuud ette broneeritud. Ta peaks olema tänulik, et nad seda varianti isegi kaaluvad. Räägitakse, et siin on käinud kõik alates Winston Churchillist ja lõpetades Taylor Swiftiga (öeldakse ka, et kui tahad Boston Globe'i seltskonnaveergudele ilmuda, veeda paar tundi kella neljast kuueni Meresõitja eksklusiivsel kokteilitunnil). Mis puutub väljast tulijatesse, kes loodavad kogeda kõike, mida Bostonil pakkuda on – kogu kelnerlikku snooblust, heatahtlikkust ja veidrate aktsentide virvarri –, siis Meresõitja viib Riley arusaamist mööda tulija kõige selle keskmesse.

Mitte et tal traditsioonide vastu midagi oleks, aga kui küsimus oleks ainult temas, valiks ta ilmselt väiksema ja tagasihoidlikuma koha ning maksimaalselt viiekümne külalisega pulma. Seal oleksid perekonnaseisumetrik ja sadamat ääristavad valgete toolide read ning tuul piitsutaks loori tema näo ees. Mõistagi tahaks ta selle järel ka pulmapidu, aga Riley peab ennast selliseks tüdrukuks, kes oleks

täpselt sama rahul ka kalatakode ja Margaritadega välitelgis kui uhkes hotellirestoranis poolikutest karpidest serveeritud austritega.

„Ma ei saa kõiki nimesid nimetada,“ seletab koordinaator parajasti hillitsetud toonil, „aga ei ole saladus, et meie juures on oma pulmi pidanud mõned Bostoni suurimatest legendidest.“ Riley saadab Tomile kõrvalpilgu, nagu tahaks öelda *Räägib ta tõesti tõsiselt või?*, aga tema kihlatu lõug on kindlalt käele toetatud ja tähelepanu vankumatu. Ta ahmib iga sõna endasse.

„Noh, Gillian, see kõik on tõesti väga muljetavaldav,“ tähendab Tomi ema, torgates lugemisprillid menüü uurimise järel taskuraamatu vahele tagasi. Tema juuksed on seotud rängesse hobuse-sabasse ja huuled värvitud talle omaselt fuksiaroosaks. „Pole ime, et Bostoni koorekiht oma tähtsündmusi just siin pidada igatseb. Juba ainuüksi vaade on miljonit väärt.“ Ta viipab akna taga laiuva kristallselge vee poole, mille taga paistab kaugusest kesklinna romantiline siluett. „Mis te arvate, lapsed, kas poleks tore siia igal aastal tagasi pulma-aastapäeva tähistama tulla?“

Marilyn pilgutab Rileyle silma, nagu oleksid nad kaks mestis, et veenda Tomi, et just *see* on see koht, mis on pulmapaigaks mõeldud. Pole mõtet öelda, et nad Tomiga ei suudaks sellist kohta endale elu sees lubada. Nad olid seda juba ükspäev õhtusöögilauas arutanud, kui Marilyn oli teada andnud, et ta oli omaalgatuslikult reedeks Meresõitjas degusteermise broneerinud ja loodetavasti Riley ei pahanda. „Ma ei taha, et sa raha pärast üldse muretseksid, kullake,“ nõudis ta. „Meil koos Tomi isaga oleks suur au teid võõrustada. Tom on ju ometigi meie ainus laps.“

Ja Riley oli uhkust alla neelates endamisi kergendunult ohanud. Mitte sellepärast, et ta tahaks ekstravagantset pulma, vaid sellepärast, et nüüd saavad nad Tomiga oma kogutud säästud uue kodu sissemaksesse, mitte uhke ühepäevase peo korraldamisse suunata. See on hulga mõistlikum rahapaigutus ja Riley, kes kasvas üles puuduses kui mitte lausa vaesuses, on vankumatult mõistlik.

Aga kas ta tõesti suudab end siin oma abielu tähistamas ette kujutada? Tom ei pane jätkuvalt tähele tema kehvasti varjatud märkusi toidu kohta, mis kipub kalduma selliste väikeste ampsude poole, mida mees muidu üldse ei salli (just seetõttu, et neist ei saa kunagi kõhtu täis), ega ole seni mitte midagi öelnud. Ehk on ta lihtsalt viisakas. Riley kammib teisi tulevasi noorpaare otsides kärmelt pilguga saali, ent enamik siinseid einestajaid näib olevat ärilõunal – ülikonnastatud mehed ning asjalikes kostüümides ja süidpluusides naised. Mõned paarid, tõenäoliselt romantilist nädalalõppu veetmas, ja seltskond vanemaid naisi, kes on veinipudeliga saali äärtesse surutud. See on kena koht, aga on see äkki *liiga* kena?

Ta niheleb toolil ning püüab siin ette kujutada oma isa, seljas tuttav vana spordikuub, mis on küünarnukkidest peaaegu läbi kulunud, jalas khakipüksid ja mokassiinid, teeseldes, et tunneb end mugavalt, kuigi tal poleks õrna aimugi, milline kahvel võtta, millist klaasi kasutada.

Kui Marilyn tema poole pöördub ja küsib: „Kas sa ei arva nii, Riley?“, tunneb Riley, kuidas tema põsed õhetama löövad, sest ta ei olnud üldse kuulanud. Tal pole aimugi, mida tulevane ämm silmas peab.

„Anna andeks. Mida sa küsisidki?“ Teda ärritab veidi, et Tom ei suuda – või ei taha – mõnda asja ise otsustada või siis vähemalt oma ema taltsutada. Eriti kuna nad olid alles eile õhtul sellestsamast asjast rääkinud – et nad ei saa lasta Marilynil degusteerimisest üle sõita! Tuleb välja, et nad arutavad parajasti eelroogi, ja Riley teab ainult seda, et ta ei taha *crudités*'i. Kui ta üldse mingit põhimõtet järgib, siis seda, et tema pulmamenüüs on ainult niisugused toidud, mida ta hääldata oskab.

Tundub, et kusagil peaks olema kast, mis Standardpulma saamiseks ära märkida – midagi sellist, mis ei oleks selgelt odav, aga ka mitte pööraselt kallis. Tom pigistab laua all tema põlve, ehkki pole selge, kas see oli mõeldud julgustusena või noomimisena, et ta sellele vestlusele sada protsenti tähelepanu ei pööra. Kõige rohkem

tahab Riley hoopis seda teada, kuidas saaks vältida Marilyniga edasistel degusteerimistel osalemist. Kas ta peaks lihtsalt kohe praegu Meresõitjaga nõusse jääma ja sellega ühele poole saama?

„Ema küsis,“ seletab Tom täiesti tõsiselt, „kas sinu meelest oleksid paremad külmad ja kuumad suupisted või ainult külmad, sest pulmad on juulis.“

„Aa, õigus.“ Riley teeskleb, et kaalub neid variante. „Õige mõte. Kindlasti on palav, nii et ma mõtlen...“

Age kusagil sõnade *nii* ja *mõtlen* vahel lööb läbi saali rusikana vali vilin ja kõlab kõrvulukustav mürtsatus, nii et Riley haarab lauast kinni ja Tom kahmab tal käest. Marilyn kahvel langeb tema pikkade sõrmede vahelt klõbinal taldrikule ja hetkeks tundub ruum vappuvat. Kõlavad hüüded, millele järgneb õõvastav vaikus, sellal kui söögisaal end kogub. Riley jälgib teisi einestajaid, kes hakkavad pominal üle laudade jutustama, küsides, kas kõik on korras, ja end toolidel mürtsatuse allikat otsides keerutades. Naine kõrvallauas kiigub tooliserval, nagu kaaluks, kas peaks laua alla sukelduma.

Kui Riley Gilliani poole vaatab, näib too sama ehmunud ja üllatunud kui kõik teised, mis tähendab, et tegu ei ole hotelli mingisuguse veidra häireharjutusega. Mida iganes nad kuulsid, toimus päriselt. Tõsiselt. Riley pilk libiseb Tomile, seejärel Marilynile, kelle nägu on tõmbunud piimakarva, seejärel uuesti Tomile.

„Mis see ometi oli?“ ahmib Marilyn õhku, hää l oktavi võrra liiga kõrge, sõrmed kaelakee kohal värelemas. See on siniste kividega ääristatud hõbekett, selline ehe, mida Riley on hakanud seostama teatud vanuses naistega.

„Ma pole kindel.“ Gilliani hää l murdub. „Kõlas peaaegu nagu mingi plahvatus, eks ole?“ Ja siis, nagu oma pulmakorraldaja ametit meelde tuletades, kiirustab ta neid rahustama. „Aga kindlasti ei olnud see midagi sellist. Ehk lõhkes mõni trafo?“

Ent Riley ja Tom vahetavad pilke, sest kui tahes vähe nad ka valjude helidega kokku puutunud on, trafo polnud see kindlasti mitte.

Naise meelest oli see pigem kokkupõrge kui popsatus. Kas hiiglaslik lühter fuajees kukkus alla? Tuli see köögist? Õues toimuvatelt ehitustöödelt? Raske täpselt öelda.

„Mitte et ma tahaksin dramaatiliselt kõlada, aga see tundus pea-aegu nagu maavärin,“ tähendab Riley. „Laud vist isegi rappus.“ Ja ehkki ta saab aru, et temas tärganud uudishimu on kuidagi ebasobiv, tahab ta vastust. „Mis iganes see oli,“ sõnab ta häält alandades, „kõlas see hirmus lähedalt.“

„Jaa, väga lähedalt,“ nõustub Marilyn ikka veel kaelakeed näperdades.

Ja siis hakkavad kostma karjed. Mitte köögist restorani tagaosas, samuti mitte fuajeest, vaid väljast, teiselt poolt elegantseid suuri aknaid, mis avanevad mereäärsele terrassile, nii et ookean tundub olevat nii lähedal, et võiks käe sisse pista. Riley pilk rändab väikesele rahvasummale, mis hakkab õues tuleaseme ja kümblustünni juurde kogunema.